

Pál írása a lázadásról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5:12-21; 1Korinthus 3:12-17; 12:14-26; 15:12-18; Efezus 6:11-17

„Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül az az íge, amely meg van írva: a diadal elnyelte a halált” (1Kor 15:54, ÚRK).

Pál bőséggel írt a nagy küzdelem témájáról. Az apostol hitt Sátán létezésében, mint ahogy fortélyos és halált hozó tetteinek valóságában is. Számos helyen figyelmeztetett Sátán „ravaszására” (Ef 6:11), megtévesztő csalásaira (2Kor 11:14), sőt természetfeletti erejére is (2Thessz 2:9).

Aki viszont olvasta Pál írásait, tudja, hogy mindig is Krisztusra és végső, értünk kivívott győzelmére helyezte a hangsúlyt. Még ha Sátánnak volt is némi sikere, aratott is győzelmeket az évszázadok során Isten szövetséges népe felett, Jézussal szemben végképp alulmaradt. Jézusban beteljesedett minden szövetségi ígéret, ami biztosítja az üdvösséget mindenkinek, legyen akár zsidó, akár pogány, aki hittel és engedelmisséggel igényt tart rá. Krisztus hűsége miatt biztos, hogy Sátán majd megsemmisül (Zsid 2:14) és a nagy küzdelemnek is vége szakad.

Ezen a héten néhány képpel és hasonlattal foglalkozunk, amelyeket Pál a küzdelem valóságának érzékeltetésére használt. Bemutatta a kozmikus harcban vergődő egyháznak, a hívők közösségének, hogyan éljünk és működjünk együtt a közösség egészéért.

február 28.

ÁDÁM ÉS JÉZUS

Pál leginkább az evangéliummal kapcsolatos világos magyarázatairól ismert, de a nagy küzdelmet felvázoló összefoglalása szintén meghatározó. A *jó hírről* szóló tanítása közepén így összegzi a főbb pontokat: „*hit által igazultunk meg*” Jézus által (Róm 5:1, ÚRK); „*szabad utunk van*” Istenhez és örülhetünk a reménységnek (2. vers, ÚRK); a megpróbáltatások már nem nyugtalanítanak (3-5. versek). Azt is leírja, hogy „*mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt*” (8. vers), és most „*megtartatunk*” Helyettesünk, Krisztus élete és halála által. Megmenekülünk Isten végítéletétől is, amikor eltörli a bűnt (9. és 10. vers). Örülhetünk annak, hogy megbékültünk Istennel (11. vers).

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem témája Róm 5:12-21 szakaszában?

Miután Pál felsorolta, hogy mit tett értünk Krisztus, a *hogyanra* is magyarázatot adott. Az édeni fánál Ádám által okozott kár helyreállítása nélkül nem lett volna meg az örök élet reménye, és Sátán győzött volna a nagy küzdelemben. A tettével Ádám mindenkire halált hozott (Róm 5:12). Még az sem vehetett véget a halál és a bűn problémájának, hogy Isten a Sínai-hegynél kinyilatkoztatta a Tízparancsolatot. A törvény nem jelentett megoldást a bűnre, csak azt tette világossá, hogy mi számít rossznak. A bűn és a halál problémáját kizárólag Jézus áldozata oldhatta meg. Jézus a saját életével fizette meg az adósságot, ami „*kegyelemből való ajándék*” (15. és 16. vers) volt.

Így lehetőség nyílt az emberiség helyreállítására. Miként a halál „*uralkodott*” Ádám bűne miatt, Jézus hűsége révén most már „*az igazság ajándéka*” uralkodhat (17. vers). Nem „*igazság*”, hogy Ádám miatt veszítettük el a Paradicsomot. Semmi közünk nem volt a rossz döntéséhez, a következményeit mégis szenvedjük. Viszont az sem „*igazság*”, hogy visszakaphatjuk a Paradicsomot! Semmi részünk nem volt abban, amit kétezer éve Jézus tett. A 18-21. versekben Pál összegzi az érveit. Az első Ádám ítéletet és halált hozott, míg a második Ádám megbékélést és életet.

„Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (8. vers). Helyettesítsük be ide a saját nevünket, és igényeljük ezt az áldást! Milyen reményt találunk így?

AZ EGYHÁZ „ÉPÜLETE”

„Krisztus egyháza, bármilyen gyengeségekkel és hiányosságokkal küzd is, mégis egyedül ez az, amire Krisztus a legfőbb gondoskodását árasztja a földön” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 284. o.).

Nincs jobb példa erre a klasszikus, Ellen G. White-tól származó idézetre, mint amit 1Korinthus 3. fejezetében találunk. Pál az egyházat olyan növényhez hasonlítja, amelyért többen is munkálkodnak: az egyik elülteti a magot, a másik öntözi, de növekedése és fejlődése Istentől van (1Kor 3:4-9).

Érvelését folytatva Pál egy épülethez hasonlítja az egyházat. Valaki megveti az alapot, majd sokan mások arra építenek (10. vers). Krisztus maga az alap (11. vers), ezért jól meg kell gondolnia az utána következőknek, hogy milyen anyagot is használnak! Az eljövendő ítélet fogja megmutatni a különbséget a silány és a megfelelő „építőanyagok” között (12-15. versek).

Mi az a két dolog, ami bemutatja, hogy valójában kinek az oldalán állunk a nagy küzdelemben (1Kor 3:12-15; vö. Mt 7:24-27)?

Nézzük csak meg, hogy mi következik ezután: „*Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti*” (1Kor 3:16-17).

Két dologra kell felfigyelnünk: Az első, hogy a szövegösszefüggés az egyházra és az egyház felépítésére mutat, nem elsősorban az egészségre. Nem Isten rontja meg azt, aki helytelen életmódbeli szokásaival aláássa az egészségét, inkább ő rontja meg saját magát. (A későbbiekben Pál valóban leírja, hogy testünk a Szentlélek temploma, méghozzá az erkölcsi választásainkkal kapcsolatosan, 1Kor 6:15-20 szakaszában.)

A második pedig az, hogy a görögben is többes szám második személyben hangzik a felszólítás, tehát az apostol nem egy embert, hanem egy csoportot szólít meg. Vagyis, ha bárki bármit tesz, amivel árt az egyháznak, komoly bajba kerül. Isten figyelmeztet, hogy „*megrontja*” azt, aki megpróbál ártani az egyháznak.

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy minden szavunkkal és tetteinkkel építjük, nem pedig romboljuk az egyházat?

AZ EGYHÁZ KRISZTUS TESTE

Az egyház szerepét és feladatát világosan körülírja 1Korinthus 12. fejezete. Az apostol itt az egyházat egy testhez hasonlítja, amelyben félreérthetetlenül meghatározza minden tag szerepét, akik egymással harmonikus egészként dolgoznak össze (12. vers).

Mi az alapvető üzenete 1Kor 12:14-26 szakaszának?

Pál karikírozva mondja el, hogy mi lenne, ha a láb vagy a fül nem a testhez tartozónak mondaná magát. Sőt, az apostol még tovább megy, és eljátszik a gondolattal, hogy mi történne, ha az egész test szem vagy fül volna (17. vers). Képzeljük el, hogy egy nagy fül csapdos át a termen köszönteni bennünket! Nevetségesen hangzik, pedig valami ilyesmi történik, ha egyesek megpróbálják uralni a gyülekezetet, mintha ők lennének a kizárólagos tulajdonosai.

Az előzőekben Pál felvázolt különböző tevékenységeket a gyülekezetben, amelyeket a Szentlélek ajándékaként írt le. Vannak, akik bölcsen szólnak, mások igen alaposan ismerik a Szentírást (8. vers). Bizonyos emberek hite a többi-eket is ösztönzi, míg megint mások gyógyítanak (9. vers). Vannak csodatévők, prófétai meglátással rendelkezők, olyanok, akik világosan különbséget tudnak tenni a jó és a rossz között, mások pedig a nyelvi korlátokon képesek áttörni (10. vers). Figyeljük meg, hogy az érintett személyek nem maguk döntöttek a képességeikről. A Szentlélek választotta ki őket egyénileg, különböző háttérből, hogy építsék és egységbe hozzák a testet, az egyházat (11-13. versek). E fontos tényt hangsúlyozva Pál megismétli: Isten dönti el, hogy melyik tag hová illeszkedik (18. vers).

Sarkalatos kérdés, hogy noha sok tag van, de a test csak egy! Minden tag élő kapcsolattal kötődik az összes többihez, még azokhoz is, akik nem tartják önmagukat túl sokra (20-24. versek). Ez a szoros összeköttetés beépített védelmet jelent, és minden tag jólétét biztosítja. Az összetartozás akkor mutatkozik meg igazán, amikor közös az öröm és közös a bánat (26. vers).

Vannak emberek, akiknek a szervezete autoimmunbetegséggel küzd, a test önmaga ellen fordul. Az ilyen betegség legyöngíti a szervezetet, sőt még halálos is lehet. Mai alapigénkre gondolva, hogyan munkálkodik az ellenség a test meggyöngítéséért? Hogyan használhat fel bennünket az Úr a támadás megfékezésére?

ISTEN FEGYVERZETE

Az Efezusi levél 6. fejezetében Pál a fegyverzet képét használja, amivel szintén a nagy küzdelem valóságára és az igazi ellenséggel (Ef 6:11) vívott szó szerinti harcra céloz.

Ef 6:11-17 versei alapján tehát mennyire valóságos és személyes ez a csata?

A lényeg nem a fegyverzet egyes darabjainak a jelentése, inkább az, amit az egész összessége jelent. Figyeljük meg, Pál kiemeli: „*öltözzétek föl az Isten minden fegyverét*” (13. vers), tehát nem csak bizonyos darabjait kell kiválasztanunk. Így állva maradunk az ütközetben. Ez a hasonlat azt fejezi ki, hogy az ember az ítéletben ártatlannak bizonyul (vö. Zsolt 1:5), más szóval győzni fog.

A fegyverzet egészét összetartja az öv, ami találó metafora az „*igazlelkűség*” kifejezésére (14. vers). Vagyis egész lelki védelmi rendszerünket az igazlelkűség tartja a helyén. Jézus gyakran beszélt az igazságról (Jn 1:14, 17; 4:24; 8:32; 14:6). A következő „*az igazság páncélja*” (Ef 6:14). Tehát az igazság kulcsszó Jézus beszédeiben (pl. Mt 5:6, 10; 6:33). Az Ószövetségben az igazság alatt az igaz ítéletet értették, azt, amikor elérték, hogy mindenki megkapja, ami neki tisztességgel járt.

A katonai saru (Ef 6:15) a békesség evangéliumát jelképezi. Ezt a kifejezést Pál Ézs 52:7 verséből vette, ami megjövendölte, hogy emberek hatalmas távolságot járnak be gyalogszerrel, mert tudatni akarják a fogságban lévőekkel: Jeruzsálem újjáépült és Isten visszaadta népe szabadságát. Vagyis úgy is mondhatnánk: a gonosz elleni harc része az is, amikor elmondjuk az embereknek, hogy Isten már megnyerte a csatát, ezért már békességben élhetnek önmagukkal, másokkal és Istennel.

A hit pajzsa (Ef 6:16) véd meg attól, hogy a „*tüzes nyilak*” célba érjenek és nagy pusztítást végezzenek. Az „*üdvösség sisakja*” (17. vers) párhuzamba állítható a koronával, amit Jézustól kapunk (Jel 1:6; 2:10), a Lélek kardja (Isten Igéje) az egyetlen védelmi fegyverünk, amit úgy kell használnunk, ahogyan Jézus tette, amikor az ördög megkísértette (Mt 4:4, 7, 10).

A nagy küzdelemben teljes egészében Istenre vagyunk utalva. Hogyan fejezi ezt ki a lelki fegyverzet egész leírása? Hogyan győződhetünk meg arról, hogy egyetlen testrészünket sem hagyjuk védelem nélkül?

AZ UTOLSÓ ELLENSÉG

A korinthusi gyülekezet néhány tagja nem értette egészen a feltámadás kérdését. Pál nagy körültekintéssel magyarázta el, hogy ez a tanítás az evangélium meghatározó eleme (1Kor 15:1-4). A hívők aggódtak azoknak a sorsa miatt, akik már meghaltak (6. vers), ugyanis némelyek azt állították, hogy aki meghalt, nem támad fel Jézus visszajövelekor (12. vers). Hasonló volt a helyzet Thesszalonikában is (1Thessz 4:13-17).

Mi következik abból, ha valaki tagadja a holtak feltámadásának tanítását (1Kor 15:12-18)?

Pál így fejezi be az érvelését: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*” (19. vers). Krisztus azonban valóban feltámadt, „*az elaludtak zsengejéként*” (20. vers, ÚRK).

Ezek után Pál Ádámmal hasonlítja össze Krisztust: „*Mert amint Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki megelevenedik*” (22. vers, ÚRK). Az apostol azt is pontosan megmondja, hogy mikor lesz ez az általános feltámadás: „*az ő eljövetelekor*” (23. vers). Majd a fejezet vége felé tovább folytatja a két „Ádám” összehasonlítását (45-49. versek). Az első Ádám porból lett, míg a mennyei Ember a mennyből jött, és egy nap majd bennünket is átváltoztat. Ennek a jelentését magyarázza a második advent leírása: „*trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és ez a halandó test halhatatlanságot öltson magára*” (52-53. versek, ÚRK).

Isten eredetileg örök életre teremtette Ádámot, de az ember hamarosan annyira legyengült, hogy csupán viszonylag rövid ideig él. Amennyiben el akarjuk nyerni az örök életet, képessé is kell válnunk arra, hogy örökké élhessünk, és Isten éppen ezt ígéri meg.

Olvassuk el 1Kor 15:23-26 szakaszát! A nagy küzdelem sűrűjében élünk, és látszólag a halál, a gonoszság meg a szentségtelen erők uralják a világot, viszont mit ígérnek ezek a versek a nagy küzdelem végét illetően? Hogyan tanulhatunk meg túllátni a szemmel láthatókon, és belekapaszkodni azokba az ígéretekbe, amelyek személyesen, nekünk is szólnak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A bűn miatt nemcsak az ember, hanem a föld is a gonosz uralma alá került, és a megváltási terv által kell helyreállítani. A teremtéskor Isten Ádámot tette meg a föld urának, ám amikor engedett a kísértésnek, Sátán hatalmába került, és a föld feletti uralma átszállt legyőzőjére. Így lett Sátánból »*e világ istene*«. Bitorlóként szerezte meg a föld feletti uralmat, amit Isten eredetileg Ádámnak adott. Azonban Krisztus az áldozatával megfizette a váltságot a bűnért, ezzel nemcsak az embert váltja meg, hanem visszaszerzi az elveszített uralmat is. A második Ádám mindazt helyreállítja, amit az első Ádám elveszített” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1908. nov. 4.). Ennek ellenére, ha körülnézünk a világban, könnyen elfeledkezhetünk arról, hogy Sátán legyőzött ellenség, akinek „*kevés ideje van*” (Jel 12:12). Gonoszság, halál és szenvedés uralkodik a földön, pedig Krisztus megígérte, hogy tettei által ezek mind megszűnnek majd. Ha tehát nem is vagyunk egészen biztosak benne most, akkor is tudnunk kell: ezeket az ellenségeket nem az törli majd el, amit emberek tehetnek. Az ember képes lenne teljesen elpusztítani a földet és rajta minden élő, ami valószínűleg be is következne, ha elegendő idő volna rá, és Isten nem tartaná ettől vissza. A megígért változásokat csakis Isten természetfeletti ereje hozza majd el, mi magunk bizonyosan nem oldhatjuk meg a problémákat.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Az egyház gyenge és hiányosságokkal küzd, folyamatosan figyelmeztetni és tanácsolni kell, mégis ráirányul Isten legfőbb figyelme. Isten a kegyelmével hat az emberi szívre, és a jellem olyan mértékű átalakulását éri el, ami csodálattal tölti el az angyalokat, ezért örömeiket dicsérő énekekkel fejezik ki. Örülnek a gondolatnak, hogy a bűnös, tévedő emberek megváltozhatnak” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1903. jan. 20.). Soroljunk fel néhány példát arra, hogyan változunk meg annak hatására, amit Jézus tesz értünk és bennünk!
2. Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem az egyházon és a gyülekezeten belül? Milyen kérdések osztanak meg, gyengítenek vagy gátolják, hogy végezzük, amire Isten elhívott? Hogyan hozhatunk gyógyulást, mit tehetünk az egységért, amikor az emberek nem értenek egyet azzal, amit mi lényegesnek hiszünk?

CSIZMADIA ÉVA: A KÉZ

Írok, törölök,
ami nem jó,
helyette jobbat
keresek,
s ha nem tetszik,
kitörölöm.

Isten is töröl,
áldott a kéz
mely életemből
kitörli a hibás
sorokat.

Jobbat alkot,
s ha fáj,
a kéz simogat.
És nem fáj már
a törlés,
ha áldott keze végzi.